

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Faisala Husseiného v právní věci žalobkyně: **BABY DIREKT s.r.o.**, IČ 46995170, se sídlem Masarykova 118, Modřice, zast. JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D., advokátem, se sídlem Křižovnické náměstí 193/1, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 12. 2020, č. j. ÚOHS-40442/2020/310/BMa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 8. 2022, č. j. 31 Af 5/2021-844,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 16.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Kindla, M.Jur., Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 10. 2019, č. j. ÚOHS-S0385/2018/KD-29711/2019/820/LPě (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), a z porušení čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, kterého se dopustila tím, že v období od 31. 8. 2011 do 2. 10. 2018 uzavírala zejména prostřednictvím ústní či e-mailové komunikace se svými odběrateli dohody o navýšení cen jí dodávaného dětského zboží pro prodej konečným spotřebitelům

na úroveň jí stanovených minimálních maloobchodních cen, přičemž na tyto dohody její odběratelé přistupovali. Žalobkyně tedy v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS a čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie uzavírala a plnila zakázané dohody o přímém určení cen pro další prodej, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže, k němuž skutečně došlo na relevantních trzích kočárků, autosedaček, dětského nábytku a vozítek na území České republiky, přičemž tyto dohody měly i skutečný vliv na obchod mezi členskými státy Evropské unie. Za tento přestupek žalovaný uložil žalobkyni zákaz plnění dohod popsanych ve výrokové části tohoto rozhodnutí do budoucna, pokutu ve výši 40.793.000 Kč, opatření k nápravě ve formě písemného informování všech odběratelů o zákazu a neplatnosti dohod uvedených ve výrokové části tohoto rozhodnutí a povinnost k úhradě nákladů řízení paušální částkou 3.500 Kč.

[2]Proti prvostupňovému rozhodnutí brojila žalobkyně rozkladem, na základě něhož předseda žalovaného rozhodnutí ze dne 29. 12. 2020, č. j. ÚOHS-40442/2020/310/BMa (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“), podle § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, částečně změnil prvostupňové rozhodnutí. Dospěl totiž k závěru, že dohody neměly skutečný vliv na obchod mezi členskými státy Evropské unie, a žalobkyně se tak nedopustila také porušení § 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. Odpovídajícím způsobem proto změnil jednotlivé výroky prvostupňového rozhodnutí, avšak setrval na závěru, že žalobkyně se svým jednáním dopustila přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS a ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím jí uložil zákaz plnění dohod, pokutu ve výši 40.793.000 Kč a opatření k nápravě. Současně potvrdil výrok prvostupňového rozhodnutí o povinnosti k úhradě nákladů řízení.

[3]Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 24. 8. 2022, č. j. 31 Af 5/2021-844, rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4]V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve neshledal nepřezkoumatelným rozhodnutí o rozkladu z důvodu, že se v něm předseda žalovaného nevypořádal se všemi žalobkyní zmíněnými argumenty a judikáty. Důvodnou však shledal námitku nepřezkoumatelnosti kvůli tomu, že žalovaný ani jeho předseda ve výroku svých rozhodnutí a v jejich odůvodnění neidentifikovali jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku. K tomuto závěru dospěl krajský soud na základě následující argumentace:

[5]Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Ačkoliv citované ustanovení zcela explicitně neuvádí, že by popisem skutku v případě pokračujícího přestupku byl popis všech dílčích útoků, lze mít za to, že pouze takový postup odpovídá smyslu a účelu zákona. Bez identifikace jednotlivých útoků se totiž jedná pouze o souhrnné obecné hodnocení, z něhož není zejména zřejmé, zda skutečně každý z dílčích útoků naplňuje skutkovou podstatu přestupku a zda jsou splněny podmínky pro kvalifikaci skutku jako pokračujícího přestupku. Nutnost identifikace všech útoků potvrzuje například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 4 As 156/2015-37. V rámci trestního soudnictví,

pokračování

jehož zásady by měly analogicky platit i pro správní trestání, lze přesné vymezení jednotlivých dílčích útoků považovat prakticky za samozřejmost. I proto se trestní judikatura k této otázce zpravidla přímo nevyjadřuje, nicméně důraz trestních soudů na vymezení jednotlivých útoků lze vysledovat např. z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 8 Tdo 920/2014.

[6] Žalovaný jednání žalobkyně kvalifikoval jako pokračující přestupek zahrnující řadu dílčích útoků, jimiž bylo zjevně uzavírání a plnění jednotlivých kartelových dohod mezi žalobkyní a jejími odběrateli. Jednání, které bylo obecně žalobkyni kladeno za vinu, této právní kvalifikaci na první pohled odpovídá. Ta totiž uzavírala více dohod s jednotlivými svými odběrateli o navýšení cen dodávaného dětského zboží na úroveň jí stanovených minimálních maloobchodních cen. Nemělo jít tedy o jedinou kartelovou dohodu, jíž by se účastnila žalobkyně a zároveň větší počet jejích odběratelů, nýbrž o individuální dohody uzavírané postupně s jednotlivými odběrateli. Aby však bylo možné s jistotou právní kvalifikaci provedenou žalovaným potvrdit, muselo by být z rozhodnutí o rozkladu nejprve jasné, jaké konkrétní útoky jsou předmětem posuzování.

[7] Účelem institutu pokračujícího přestupku není usnadnit práci správnímu orgánu při zjišťování skutkového stavu většího počtu jednání naplňujících skutkovou podstatu téhož přestupku. Nejde o účelovou právní konstrukci vytvářející jakýsi globální správní delikt, u něhož nezáleží na jednotlivých dílčích útocích. Smyslem je v tomto směru vystihnout specifický charakter pokračování v protiprávním jednání z hlediska viny i sankce. Na přestupek složený z více dílčích útoků se hledí jako na přestupek jediný, což je pro pachatele v obecné rovině příznivější z hlediska ukládané sankce. Na druhou stranu se takto složený přestupek považuje za jediný celek i v aspektech, které jsou v neprospěch pachatele, například v otázce běhu prekluzivní lhůty, neboť i pro útoky spáchané dříve se běh prekluzivní lhůty odvíjí od spáchání posledního útoku.

[8] Kvalifikace většího množství protiprávních jednání jako pokračujícího přestupku tak má zásadní dopady. Pro tuto kvalifikaci přitom musí být splněno několik podmínek. Podle § 7 přestupkového zákona se pokračováním v přestupku rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Pro posouzení splnění těchto zákonných podmínek je ovšem nezbytné nejprve zjistit konkrétní skutkové okolnosti konkrétních dílčích útoků. Pouze na základě těchto konkrétních skutečností lze hodnotit jednotný záměr pachatele, způsob provedení či souvislost útoků z hlediska času a předmětu útoku.

[9] Skutková věta rozhodnutí o přestupku má obsahovat veškeré přestupkově relevantní skutečnosti, tj. zejména skutečnosti, které jsou nezbytné pro právní kvalifikaci přestupkového jednání. Právní kvalifikací přitom v projednávané věci není pouze podřazení jednání žalobkyně pod § 3 odst. 1 a § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS, ale také jeho podřazení pod § 7 přestupkového zákona. K němu přitom nelze přistoupit bez přesného vymezení jednotlivých dílčích útoků, neboť pouze na základě tohoto vymezení lze dále hodnotit záměr pachatele, způsob provedení, časovou souvislost a souvislost v předmětu útoku. U každého útoku je proto nutno popsat ty skutkové okolnosti, které umožňují učinění závěru,

že daný útok naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Stejně tak je nutno u každého útoku opatřit podklady umožňující učinění závěru, že došlo k uzavření dohody, a že tedy nešlo o pouhou neúspěšnou snahu žalobkyně využít (možná také zneužít) ve svůj prospěch svého silnějšího postavení v určitém smluvním vztahu. Stejně jako v případě jediné rozsáhlé kartelové dohody uzavřené pouze konkludentním jednáním žalovaný musí ve skutkové větě odsuzujícího výroku popsat, v čem spočívalo uzavření dohody, musí tak učinit i v případě, že je takových dohod více, a představují proto více útoků jediného pokračujícího přestupku.

[10] Z požadavků na popis skutku nelze slevit jen proto, že je větší počet útoků. Souhrnné hodnocení skutkových zjištění a absence vymezení jednotlivých dílčích útoků totiž zcela znemožňují soudní přezkum rozhodnutí o rozkladu. Pokud žalovaný ani jeho předseda vůbec nevymezili, s kým vším a v jakých obdobích měla žalobkyně uzavírat a plnit zakázané dohody, pak nemůže jejich hodnocení správní soud zcela nahradit tím, že by sám na základě obsahu správního spisu vyhodnotil, které dílčí útoky snad lze mít za prokázané ve všech znacích přestupku a zda všechny splňují také požadavky § 7 přestupkového zákona. Ostatně žalobkyně ani nemůže proti většině pravděpodobných útoků vznášet žádné konkrétní námitky, neví-li, zda byl určitý útok zahrnut do pokračujícího přestupku a z jakých důvodů.

[11] Na tomto místě je potřebné částečně rozptýlit možné obavy žalovaného, že by identifikace jednotlivých dohod mohla být nesplnitelným úkolem. Pokud jde o identifikaci jednotlivých dohod a období, po která měly být plněny, není na místě klást na rozhodnutí žalovaného zcela přemrštěné požadavky. Účelem je zde podřazení útoku pod skutkovou podstatu přestupku a jeho hodnocení z hlediska § 7 přestupkového zákona. Není proto potřeba, aby vždy žalovaný u každého útoku přesně zjistil konkrétní explicitní souhlasné prohlášení smluvních stran (jednak jejich ujednání může být konkludentní, jednak za jedinou zakázanou dohodu lze považovat i skupinu postupně uzavíraných ujednání mezi týmiž subjekty). Stejně tak není potřeba, aby přesně zjistil počátek a konec období páchání každého dílčího útoku. S ohledem na konkrétní zjištěné skutkové okolnosti může být užito vymezení pomocí pojmů, jako je „nejméně od“ a podobně. V každém případě je však nutné ke každému jednotlivému útoku zjistit všechny skutečnosti umožňující jeho podřazení pod příslušnou skutkovou podstatu, jakož i skutečnosti umožňující celkové vyhodnocení ve světle § 7 přestupkového zákona. Tyto skutečnosti pak mají najít odraz ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí, na základě níž je následně činěna taktéž ve výroku odsuzujícího rozhodnutí právní kvalifikace daného jednání. Žalovaný však jednotlivé dílčí skutky ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí neidentifikoval ani nijak blíže nepopsal. V důsledku toho nelze přezkoumat, zda se skutečně jednalo o útoky naplňující znaky skutkové podstaty přestupku a zda byly spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku, jak požaduje § 7 přestupkového zákona. Žalovaný i jeho předseda sice v odůvodnění svých rozhodnutí vybírají některé dílčí útoky, na nichž demonstrují splnění jednotlivých podmínek § 7 přestupkového zákona, nicméně nepoukazují na splnění těchto podmínek u všech dílčích útoků. Ostatně nelze vůbec zjistit, co vše vlastně žalovaný za jednotlivé dílčí útoky považoval.

[12] Nutno poznamenat, že žalovaný při odůvodňování právní kvalifikace vybírá znaky skutkové podstaty přestupku z různých dílčích útoků. Striktně vzato není při takovém postupu ani zřejmé, zda vůbec existuje alespoň jeden dílčí útok, který by podle něj naplňoval

pokračování

všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Jakkoliv je pravděpodobné, že naplnění všech znaků žalovaný spatřuje u všech dílčích útoků, které ovšem neidentifikuje, takové hodnocení nenalézá oporu v rozhodnutí o rozkladu ani v prvostupňovém rozhodnutí. Pokud by přitom každý z útoků naplňoval jen některé ze znaků skutkové podstaty přestupku, pak by rozhodně nemohl obstát závěr o tom, že jednání žalobkyně naplnilo všechny znaky přestupku, neboť u pokračujícího přestupku je nutné, aby všechny tyto znaky naplnil každý z útoků samostatně.

[13] Navíc jedním ze znaků skutkové podstaty přestupku spočívajícím v uzavírání a plnění zakázaných dohod podle § 3 odst. 1 ZOHS je shoda vůlí u obou (či více) stran dohody. V daném případě přitom nedocházelo k uzavírání přímých smluvních ujednání o ceně. Toto ujednání je dovozováno z toho, že odběratelé žalobkyně údajně přistoupili na jí stanovenou cenu pro další prodej. Lze tedy spíše předpokládat, že ke shodě vůlí zde došlo konkludentním jednáním odběratelů žalobkyně. Tato skutečnost však žalovaného nezbavuje povinnosti shodu vůle u všech dílčích útoků prokázat, byť odkazem na faktické jednání obou stran. Žalovaný i jeho předseda však opět prokazovali shodu vůlí pouze selektivně u některých odběratelů a posléze svá zjištění generalizovali na všechny odběratele žalobkyně (resp. blíže neurčený širší okruh těchto odběratelů). S ohledem na absenci vymezení jednotlivých útoků nakonec nelze ani přezkoumat, zda skutečně všichni odběratelé žalobkyně (potažmo kteří) přistoupili na jí vynucované ceny. I s ohledem na mnohdy opačné zájmy odběratelů žalobkyně přitom rozhodně nelze jejich souhlas presumovat. Rozhodnutí o rozkladu je proto nepřezkoumatelné i v této otázce. Argument žalovaného, že žalobkyni byl okruh dotčených odběratelů velmi dobře znám, je nutné považovat za zcela nepřijatelný. Úvahu, že pachatel přece „moc dobře ví, za co to dostal“, lze jen stěží použít jako argument či důkaz, respektive jako důvod pro to, aby správní orgán některé přestupkově relevantní okolnosti nezjišťoval, neprokazoval a ve svém rozhodnutí konkrétněji neidentifikoval.

[14] Uvedenou vadu prohlubuje skutečnost, že zřejmě ani podle žalovaného kartelové dohody se žalobkyní neuzavřeli všichni její odběratelé. Vyplývá to nepřímě z jeho vyhýbavého vypořádání jedné z námitek, když v bodě 106 rozhodnutí o rozkladu se uvádí, že výrok o uznání žalobkyně vinnou ze spáchání přestupku nehovoří o všech jejích odběratelích. Pokud skutečně kartelové dohody se žalobkyní uzavřeli pouze někteří její odběratelé, byl by s takovým zjištěním poněkud v rozporu výrok o povinnosti žalobkyně informovat všechny své odběratele o zákazu a neplatnosti dohod uvedených ve výroku I. rozhodnutí o rozkladu. Jeho odůvodnění dává smysl, pokud by měl být vyrozumíván odběratel, který přistoupil na zakázanou dohodu se žalobkyní. Důvod pro to, aby byli vyrozumíváni o neplatnosti dohod i odběratelé, kteří žádnou takovou dohodu neuzavřeli, není z rozhodnutí o rozkladu zřejmý.

[15] V důsledku nevymezení jednotlivých dílčích útoků je nepřezkoumatelný také výrok o sankci, neboť žalovaný při jejím stanovení mimo jiné „*vzal v úvahu velký počet dílčích útoků*“. Zda se v daném případě skutečně jednalo o velký počet dílčích útoků, však nelze vůbec přezkoumat, neboť z rozhodnutí o rozkladu ani z prvostupňového rozhodnutí vůbec není počet dílčích útoků patrný. Hodnocení žalovaného by přitom v tomto směru mělo být odlišné v situaci, kdy pokračující přestupek sestává z pěti útoků a kdy sestává ze sta útoků.

[16] S ohledem na takto zjištěnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí o rozkladu, pro kterou muselo být zrušeno, se krajský soud zabýval zbývajícími námitkami v rozsahu, v jakém to jeho aktuální podoba umožňovala, a to pouze v otázkách, u nichž lze pravděpodobně očekávat, že může být jejich posouzení pro další řízení před žalovaným přínosné. Přitom krajský soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nezákonnosti místního šetření, o rozporu výroku rozhodnutí o rozkladu s jeho odůvodněním ohledně časového vymezení jednání žalobkyně, o nesprávném vymezení produktového a geografického relevantního trhu, o kvalifikaci jednání žalobkyně jako tzv. cílové dohody bez provedení podrobnější soutěžně-právní analýzy, o nemožnosti posoudit jednání žalobkyně jako přestupek s ohledem na nutnost aplikovat na něho pravidlo *de minimis*, respektive blokovou výjimku podle § 4 odst. 1 ZOHS, o nepřihlídnutí k dotazníkovému šetření, o nesprávnosti závěru o jednání ve formě úmyslu, o pochybení při dokazování před žalovaným kvůli nenařízení ústního jednání a nezaprotokolování provádění důkazů, o nezákonnosti pokuty a o nevyčerpání celého předmětu řízení.

[17] Následně krajský soud zavázal předsedu žalovaného, aby v dalším řízení vymezil jednotlivé dílčí útoky šetřeného pokračujícího přestupku, a to v samotném výroku případného opětovně odsuzujícího rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, že každý z útoků naplňuje skutkovou podstatu šetřeného přestupku a že jednotlivé útoky splňují podmínky § 7 přestupkového zákona. U každého dílčího útoku pak identifikuje, že došlo ke shodě vůlí obou smluvních stran, a že tedy nešlo o pouhou jednostrannou neúspěšnou snahu žalobkyně prosadit dodržování jí stanovených maloobchodních cen. Stejně tak identifikuje u každé dohody její případné plnění. V případě, že předseda žalovaného shledá, že správní spis neposkytuje dostatek podkladů pro to, aby bylo uvedené hodnocení učiněno ve vztahu ke všem zjištěným dílčím útokům, doplní pro tyto účely skutková zjištění. Své závěry posléze případně promítne do svých úvah o stanovení pokuty (např. změni-li se v důsledku toho jeho zjištění o spáchání většího množství útoků) a o opatření k nápravě (zejména neshledá-li, že by kartelové dohody uzavřeli se žalobkyní všichni její odběratelé, nýbrž pouze někteří z nich).

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[18] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V jejím doplnění podaném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu stěžovatel uplatnil velmi obsáhlé námitky, které následně shrnul tímto způsobem:

[19] Výrok I. rozhodnutí o rozkladu je možné považovat za dostatečně konkrétní, řádně a jednoznačně vymezující sankcionovaný skutek, tedy zakládající i překážku *ne bis in dem*. Rovněž předseda stěžovatele nepochybil, když ve svém rozhodnutí nevyjmenoval konkrétní zakázané dohody uzavřené mezi žalobkyní a jejími odběrateli, resp. nespécifikoval jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku. Tyto skutečnosti totiž jasně vyplývají ze správního spisu, na něhož obě rozhodnutí stěžovatele hojně odkazovala a v němž zachycené důkazy tvoří jasný a ucelený obraz o komplexnosti daného protisoutěžního jednání žalobkyně.

pokračování

[20] V nyní projednávaném případě je totiž třeba zohlednit specifika praktiky uzavírání zakázaných dohod o určení cen pro další prodej (dále jen „RPM praktika“), která se vykazuje vysokou obtížností prokazování všech jednotlivostí tohoto protisoutěžního jednání, ale také svojí komplexností a rozsáhlostí, neboť je k jejímu fungování zapotřebí, aby byla uplatňována vůči co největšímu (zpravidla vůči všem) počtu odběratelů daného soutěžitele. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyně vynucovala minimální ceny dodávaných výrobků tím způsobem, že nejprve za pomoci monitoringu cen všech svých odběratelů identifikovala ty, kteří prodávají dodané zboží pod jí stanovenou cenou. Tyto následně kontaktovala s žádostí o navýšení ceny, přičemž pokud se uvedené praktice nepodrobili, žalobkyně jim zboží nedodávala, dokud ceny nenavýšili. Naopak s tím, kdo dohody dodržoval, nebylo nutné komunikovat. Tímto jednáním jednoznačně došlo k narušení hospodářské soutěže na relevantních trzích, které mělo skutečný dopad na konečné spotřebitelské ceny segmentu dětského zboží v České republice.

[21] Za takto zjištěného skutkového stavu je proto lpění na identifikaci jednotlivých dílčích útoků ve výroku rozhodnutí o rozkladu nepřijatelným formalismem, který by znesnadňoval vymáhání soutěžního práva a v daném případě jde tento požadavek i nad rámec zákona o ochraně hospodářské soutěže a přestupkového zákona. Tento požadavek v konečném důsledku neodpovídá ani ekonomické realitě při stíhání zmíněné komplexní protisoutěžní praktiky, kdy jsou nadto veškeré důkazy o protisoutěžním jednání jasně zachyceny ve správním spise, na něž je v podrobnostech odkazováno.

[22] V kontextu RPM praktiky je třeba rovněž poukázat na specifickou daného jednání, které v sobě kombinuje znaky jak pokračujícího, tak trvajících přestupku, na který jsou z formálního hlediska kladeny zpravidla nižší nároky, když u něho není nutné identifikovat všechny dílčí útoky, kterými je dané jednání udržováno či dále rozšiřováno. Stejným způsobem jako rozhodnutí o rozkladu jsou koncipována i rozhodnutí Evropské komise, která z pohledu stěžovatele dostatečně zohledňují realitu provázející zakázané RPM praktiky, a proto by v souladu s eurokonformním přístupem měl i v českém právu převážet právě tento přístup.

[23] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[24] Vyjádření ke kasační stížnosti je ještě rozsáhlejší než její doplnění, přičemž žalobkyně jednotlivé relevantní argumenty obsažené v tomto svém podání nadepsala v jeho příslušných pasážích následujícím způsobem:

[25] Napadený rozsudek je zákonný, neboť stěžovatel má povinnosti dokládat existenci tzv. shody vůlí, což však neučinil. Napadený rozsudek je zákonný, neboť povinnost stěžovatele identifikovat dílčí útoky tvořící pokračování v přestupku plyne ze zákona, judikatury, odborné literatury i z četné rozhodovací praxe stěžovatele. Napadený rozsudek je zákonný, neboť skutková podstata přestupku, za nějž stěžovatel žalobkyni pokutovat, umožňuje postih i jediné dohody, takže není dána žádná odlišnost od trestního práva. Napadený rozsudek je zákonný, neboť stěžovateli nepostačuje identifikovat „první“ a „poslední“ dílčí útok a zbytek si „domyslet“. Napadený rozsudek je zákonný, neboť v přestupkovém řízení

je třeba aplikovat obdobné standardy ochrany základních práv a svobod účastníků řízení jako v trestních řízeních, což je dlouhodobě judikováno i Nejvyšším správním soudem. Napadený rozsudek je zákonný, když rozlišení mezi trvajícím přestupkem a pokračováním není samoúčelné a požadavek na identifikaci dílčích útoků pokračování není projevem přepjatého formalismu a nejde o úkol, který by ztěžoval stěžovateli efektivní aplikaci soutěžního práva. Napadený rozsudek je zákonný, když ustanovení tuzemského přestupkového práva o pokračování v přestupku nelze vyložit eurokonformně ke škodě žalobkyně, jak uvádí stěžovatel, neboť takový postup by byl v rozporu s ústavními zásadami, a navíc stěžovatel v tomto ohledu unijní právo chybně vykládá. Napadený rozsudek je zákonný, neboť stěžovatel pomíjí i další podmínky nezbytné pro aplikování konceptu pokračování v přestupku. Napadený rozsudek je přezkoumatelný, když úvahy krajského soudu vycházejí z judikatury unijních soudů i Nejvyššího správního soudu.

[26] S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti. V případě, že by měl Nejvyšší správní soud měl za to, že výklad pojmu „dohoda“ užitého v § 3 odst. 1 ZOHS nezahrnuje povinnost správního orgánu dokládat existenci shody vůli, žalobkyně navrhla, aby v tomto ohledu byla Soudnímu dvoru Evropské unie položena předběžná otázka.

[27] K tomuto vyjádření žalobkyně zaslal stěžovatel repliku, kterou shrnul takto:

[28] Předseda stěžovatele nepochybil, když v rozhodnutí o rozkladu nevyjmenoval konkrétní zakázané dohody uzavřené mezi žalobkyní a jejími odběrateli, respektive nspecifikoval všechny jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku, neboť tyto jasně vyplývají ze správního spisu, na něž obě rozhodnutí stěžovatele odkazovala a v němž zachycené důkazy tvoří jasný a ucelený obraz o komplexnosti daného protisoutěžního jednání žalobkyně. Pokud tato poukazuje na předchozí rozhodnutí v případech RPM praktiky, kde jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku byly identifikovány, lze zopakovat, že v těchto případech, kdy stěžovatel disponoval přímými důkazy například v podobě smluv, jejichž součástí byly zakázané dohody, šel nad rámec povinností stanovených zákonem a tyto uvedl i ve výrocích daných rozhodnutí, ačkoliv to zákon explicitně nevyžaduje. Navíc v těchto případech se jednalo spíše o jednotky odběratelů, nikoliv stovky. Naopak v situacích, kdy byla RPM praktika jasně dokázána za pomoci nepřímých důkazů v podobě útržků e-mailových konverzací, které ve své vzájemné souvislosti jednoznačně prokazují dlouhodobé protisoutěžní jednání, nelze výrokovou část rozhodnutí sepsat stejným způsobem jako tomu bylo u žalobkyní selektivně a účelově vybraných případů. Tyto totiž nejsou z uvedených důvodů svými skutkovými okolnostmi zcela shodné, a proto nejsou odkazy na ně příléhavé. Požadavek krajského soudu vyslovený v napadeném rozsudku tak jde nad rámec zákona, přičemž se ve světle nashromážděných důkazů jeví jako formalismus, když o protisoutěžním jednání žalobkyně v daném případě není pochybností.

[29] Rovněž je třeba přihlídnout k předchozí judikатурní praxi správních soudů, které již projednávaly předchozí rozhodnutí stěžovatele v případě porušení § 3 odst. 1 ZOHS, ať již v rámci jednotlivých žalobních bodů, tak v rámci přezkumu *ex offico*. Přitom v neuvedení dílčích útoků pokračujících přestupků neshledaly nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí. Ta by nepochybně nemohla projít soudním přezkumem, kdyby zde byl

pokračování

požadavek na identifikaci těchto dílčích útoků ve výrocih daných rozhodnutí, neboť jejich absence by znamenala zásadní nedostatek v podobě nenaplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku, jak nyní překvapivě a v rozporu nejen se svou dosavadní judikaturou postuluje krajský soud v napadeném rozsudku.

[30] Žalobkyně v duplice zopakovala svoji předchozí argumentaci. V následujícím podání poukázala na nedávný rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 29. 6. 2023 ve věci C-211/22, *SuperBock et a l.* (dále jen „rozsudek *SuperBock*“), který podle ní potvrzuje, že při stíhání RPM praktiky je povinností soutěžního úřadu vždy doložit existenci shody vůlí mezi dodavatelem a jeho jednotlivými odběrateli. Jestliže tedy krajský soud zrušil rozhodnutí o rozkladu pro absenci uvedené skutečnosti, nelze tomuto závěru nic vytknout.

[31] Stěžovatel v reakci na toto podání uvedl, že rozsudek *SuperBock* nepředstavuje relevantní změnu v rozhodovací praxi posuzování zakázaných dohod podle § 3 odst. 1 ZOHS, když závěry v něm učiněné představují toliko souhrn judikatorních východisek učiněných Soudním dvorem v jeho předchozích rozhodnutích ohledně čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie, která jsou standardně aplikována při posuzování ze strany soutěžních úřadů. Otázka, ke které se Soudní dvůr vyjadřoval, byla formulována způsobem, zda je možné paušalizovat škodlivost RPM praktiky ve vztahu k hospodářské soutěži bez ohledu na posouzení všech relevantních okolností daného případu. Soudní dvůr neupouští od nutnosti vycházet z typové závažnosti a škodlivosti určitého jednání a pouze zdůrazňuje, že i u těchto typů jednání je nutné učinit závěr o naplnění požadovaného stupně škodlivosti pro hospodářskou soutěž v kontextu právě posuzovaného případu. Povinností stěžovatele, která vyplývá z ustálené národní a unijní judikatury, je posoudit každou zakázanou dohodu z hlediska jejího stupně škodlivosti na hospodářskou soutěž, což je kritérium vyplývající z právního a hospodářského kontextu dané dohody. Takové posouzení je součástí standardní praxe stěžovatele, a rozsudek *SuperBock* tak není žádným zvratem v dosavadním přístupu k posuzování RPM praktiky.

[32] V následujícím podání žalobkyně uvedla, že rozsudek *SuperBock* má pro nyní posuzovanou věc primární význam, neboť potvrzuje argumentaci její i krajského soudu, že stěžovatel byl povinen zkoumat existenci shody vůlí při uzavírání předmětných zakázaných dohod mezi žalobkyní a jejími jednotlivými odběrateli.

III. Posouzení kasační stížnosti

[33] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[34] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[35] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[36] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačila k jeho zrušení. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, Nejvyšší správní soud akcentoval, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69). Bohatá rozhodovací činnost se váže též k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, či ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132).

[37] V posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Jeho odůvodnění totiž obsahuje obsáhlou a vyčerpávající právní argumentaci, na základě níž krajský soud dospěl k závěru o nutnosti vymezení jednotlivých dílčích útoků posuzovaného pokračujícího přestupku ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o rozkladu a která se současně vypořádala s tvrzeními vznesenými stěžovatelem v průběhu řízení o žalobě. Navíc s posouzením této právní otázky krajským soudem stěžovatel v kasační stížnosti a dalších svých podáních velmi obsáhle polemizoval, což by v případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nebylo možné. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

[38] Proto se mohl Nejvyšší správní soud zabývat meritem věci a posoudit správnost závěru krajského soudu, podle něhož rozhodnutí o rozkladu, které nahradilo rovněž skutkovou větu prvostupňového rozhodnutí, bylo nepřezkoumatelné kvůli neuvedení popisu jednotlivých dílčích útoků pokračujícího přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS ve výrokové části druhostupňového rozhodnutí.

[39] Žalobkyně byla rozhodnutím o rozkladu uznána vinnou, že v období od 31. 8. 2011 do 2. 10. 2018 uzavírala zejména prostřednictvím ústní či e-mailové komunikace se svými odběrateli dohody o navýšení cen jí dodávaného dětského zboží pro prodej konečným spotřebitelům na úroveň jí stanovených minimálních maloobchodních cen, přičemž na tyto dohody její odběratelé přistupovali. Žalobkyně tedy v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS uzavírala a plnila se svými odběrateli zakázané dohody o přímém určení cen pro další prodej, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže, k čemuž skutečně došlo na relevantních trzích kočárků, autosedaček, dětského nábytku a vozítek na území České republiky. Skutková věta

pokračování

výroku rozhodnutí předsedy stěžovatele však neobsahuje popis jednotlivých zakázaných dohod ani označení odběratelů, kteří je měli s žalobkyní uzavírat.

[40] Podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS, *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako soutěžitel dopustí přestupku tím, že uzavře dohodu v rozporu s § 3 odst. 1. Podle § 3 odst. 1 ZOHS, dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen "dohody"), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad") nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané.*

[41] Podle § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, *ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Podle § 7 přestupkového zákona, pokračováním v přestupku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.*

[42] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, dovedil, že „[t]aké trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhranění mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu. Bylo by ostatně možno na mnohých případech z historického právního vývoje dokumentovat, že např. snaha účelově snížit nepříznivě se vyvíjející počty spáchaných trestných činů vedla v některých případech ke změnám zákonů, přesouvajícím trestné činy méně závažné do kategorie přestupků, anebo na druhé straně rozmáhající se drobné delikty byly novelami zákonů přesunuty do kategorie činů soudně trestných. Z těchto důvodů - a přinejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod - není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění“, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“. Jestliže tedy trestní soudy vycházejí z nutnosti přesného vymezení jednotlivých dílčích útoků pokračujícího trestného činu ve svých rozhodnutích, musí stejná zásada platit i pro správní trestání, jak správně dovedil krajský soud v napadeném rozsudku.

[43] K témuž závěru dospěl i rozsudek ze dne 30. 11. 2015, č. j. 4 As 156/2015-37, v němž se uvádí, že „skutečnost, zda se delikt stal, v jaké podobě či rozsahu, popř. kolik dílčích útoků pokračujícího deliktu je pachateli protiprávního jednání kladeno za vinu, považuje Nejvyšší správní soud za zcela zásadní, kterou musí správní orgány postavit na jisto, neboť se jedná o správní trestání, na které se vztahují podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu veškeré požadavky a záruky týkající se trestání obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27). Navíc nutno uvést, že pochybení se týká výroku rozhodnutí, v němž správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci, která byla předmětem řízení, rozhodl. Především na výrok rozhodnutí je kladen požadavek jasnosti, srozumitelnosti, přesnosti a určitosti, přičemž nelze odhlédnout od toho, že výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří fakticky jeden celek, z něhož musí být patrné, co bylo předmětem rozhodování a jak bylo ve věci rozhodnuto. Výrok rozhodnutí musí být závazný, právní moci schopný a vykonatelný. Nelze proto považovat za souladné se zákonem, pokud ze správního rozhodnutí není zřejmé, kolik dílčích útoků je pachateli kladeno za vinu a zda jsou všechny tyto dílčí útoky dle názoru odvolacího správního orgánu prokázány.“.

[44] S právním názorem vysloveným v této judikatuře se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a neshledává žádný důvod se od něho odchýlit ani pro účely nyní projednávané věci, v němž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání pokračujícího přestupku, neboť po dobu více než sedmi let postupně uzavřela se svými odběrateli několik zakázaných dohod o přímém určení cen pro další prodej, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže, a nejednalo se tedy o jedinou rozsáhlou kartelovou dohodu s vysokým počtem odběratelů, kterou by bylo možné právně kvalifikovat jako trvající přestupek, u něhož jsou mírnější požadavky na popis skutku ve výrokové části rozhodnutí.

[45] Krajský soud přitom správně objasnil, že na uvedení jednotlivých dílčích útoků ve výroku rozhodnutí stěžovatele a jeho předsedy bylo nutné trvat i ohledně posuzovaného pokračujícího přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS, neboť bez náležité identifikace konkrétních útoků nebylo možné posoudit, zda naplňují všechny znaky skutkové podstaty tohoto správního deliktu a odpovídají požadavkům pokračování v přestupku ve smyslu § 7 přestupkového zákona. Rovněž tak přílehavě upozornil, že bez takové náležité specifikace skutku ve výroku rozhodnutí soutěžního úřadu není možné posoudit, zda skutečně a jakým způsobem došlo k uzavření a plnění zakázaných dohod ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS, a nikoliv k pouhé neúspěšné snaze žalobkyně zneužít svého silnějšího postavení ve smluvních vztazích s odběrateli, a to obzvláště za situace, kdy dosavadní skutková zjištění spíše svědčí o tom, že existence takových dohod je stěžovatelem a jeho předsedou dovozována z jednání odběratelů žalobkyně, kteří údajně konkludentně přistoupili na jí stanovenou cenu pro další prodej, a že kartelové dohody s žalobkyní neuzavřeli všichni její odběratelé.

[46] V této souvislosti je nutné přisvědčit krajskému soudu i ohledně jeho úvahy o tom, že jedním ze znaků skutkové podstaty přestupku spočívajícího v uzavírání a plnění zakázaných dohod ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS je shoda vůlí u obou (či více) smluvních stran. Soudní dvůr totiž v rozsudku *SuperBock* v odpovědi na předběžnou otázku k výkladu čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, v němž má předobraz znění § 3 odst. 1 ZOHS, dovodil, že „o 'dohodu' ve smyslu tohoto článku se jedná tehdy, když dodavatel ukládá svým distributorům minimální ceny dalšího prodeje výrobků, které uvádí na trh, v rozsahu, v němž stanovení těchto cen dodavatelem a jejich dodržování distributory odráží vyjádření shodné vůle těchto stran. Tato shodná vůle může vyplývat jak z ustanovení dotčené distribuční smlouvy, pokud obsahuje výslovnou výzvu k dodržování minimálních cen dalšího prodeje nebo přinejmenším opravňuje dodavatele k uložení takových cen, tak z jednání stran, a zejména z případné existence výslovného nebo mlčky učiněného souhlasu distributorů s výzvou k dodržování minimálních cen dalšího prodeje“, přičemž „existence 'dohody' ve smyslu tohoto

pokračování

článku mezi dodavatelem a jeho distributory může být prokázána nejen prostřednictvím přímých důkazů, ale také pomocí objektivních a shodujících se nepřímých důkazů, z nichž lze existenci takové dohody dovodit.“. Je tedy možné souhlasit s tvrzením žalobkyně, že rozsudek *SuperBock* potvrzuje povinnost stěžovatele zkoumat existenci shody vůlí kvůli doložení uzavření zakázaných dohod ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS. Proto i z tohoto důvodu bylo nutné, aby rozhodnutí stěžovatele a jeho předsedy obsahovala popis každého jednotlivého útoku, z něhož by bylo možné seznat, že došlo ke shodě vůlí mezi žalobkyní a jejími jednotlivými odběrateli, a tím i k uzavření a plnění kartelových dohod.

[47] Takové náležitosti však výroky rozhodnutí obou stupňů neobsahují. Nepostačuje přitom, že v jejich odůvodnění jsou uvedeny některé dílčí útoky, na nichž je demonstrováno splnění zákonných podmínek pro uznání viny ze spáchání posuzovaného pokračujícího přestupku, neboť pouze výrok rozhodnutí správního orgánu je závazný, právní moci schopný a vykonatelný, a proto je na něho kladen požadavek jasnosti, srozumitelnosti, přesnosti a určitosti, jak se uvádí v již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 4 As 156/2015-37. Dále není možné souhlasit s argumentací stěžovatele, že jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku vyplývají z obsahu správního spisu, v němž jsou zachyceny důkazy tvořící jasný a ucelený obraz o komplexnosti daného protisoutěžního jednání žalobkyně. Jelikož totiž předmětem posuzované věci bylo správní trestání, muselo být tím spíše ve výrokové části rozhodnutí postaveno na jisto, kolik dílčích útoků pokračujícího deliktu bylo žalobkyni kladeno za vinu a přibližně v jaké době a jakým způsobem se jich dopustila, aby bylo možné posoudit celkový rozsah a závažnost protiprávního jednání a rozhodnout o uložení přiměřené sankce.

[48] Rovněž se nelze ztotožnit s tvrzením stěžovatele o nutnosti zohlednit specifika RPM praktiky, která se vykazuje vysokou obtížností prokazování všech znaků protisoutěžního jednání a vysokým počtem odběratelů daného soutěžitele. V tomto směru je možné odkázat na argumentaci krajského soudu o praktické splnitelnosti takového požadavku a na některá rozhodnutí stěžovatele předložená žalobkyní v řízení o této kasační stížnosti, v jejichž skutkových větách výrokové části bylo stručně uvedeno, že se soutěžitel prostřednictvím blíže specifikované e-mailové komunikace obrátil na své odběratele s žádostí o stanovení výše minimální prodejní ceny zboží či maximální výše slevy z doporučené maloobchodní ceny zboží, kterou akceptovali vyjmenovaní odběratelé emailem odeslaným v určitý den. Takto přitom bylo možné specifikovat jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku i v posuzované věci, v nichž měla žalobkyně ústně či e-mailem uzavírat se svými odběrateli zakázané dohody ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS. To platí i za situace, kdyby takových odběratelů měl být velmi vysoký počet, neboť specifikace velkého množství dílčích útoků pokračujících trestných činů v rozhodnutích trestních soudů i v důkazně obtížných věcech je naprosto obvyklá, a není tak žádný důvod, aby soutěžní úřad byl této povinnosti zbaven v přestupkových věcech. V tomto směru není podstatná ani případná opačná rozhodovací praxe Evropské komise, neboť z hlediska správního trestání za porušení českých právních předpisů je rozhodný vnitrostátní standard popisu protiprávního jednání.

[49] Krajský soud tedy nepochybil, když rozhodnutí předsedy stěžovatele o rozkladu zrušil kvůli neuvedení všech dílčích útoků pokračujícího přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS v jeho výrokové části i ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Pouze neměl

druhostupňové rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost za použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu písmena c) téhož ustanovení, přičemž takto bylo možné v posuzované věci postupovat jen na základě uplatněné žalobní námitky, a nikoliv z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Jelikož tedy v předchozích soudních rozhodnutích, na která poukázal stěžovatel, nebyla v žalobním řízení uplatněna námitka absence identifikace jednotlivých dílčích útoků pokračujícího přestupku spočívajícího v porušení § 3 odst. 1 ZOHS, nemusely se správní soudy touto otázkou zabývat, v důsledku čehož nelze usuzovat, že by tuto praxi soutěžního úřadu implicitně shledaly správnou.

[50] Z tohoto a dalších zmíněných důvodů lze tedy pro účely posuzované věci nadále vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 4 As 156/2015-37, a pokládat v něm učiněný závěr o nutnosti uvedení všech dílčích útoků pokračujícího přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu za určující i ve vztahu k přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS. Krajský soud proto posoudil uvedenou právní otázku správně, jeho rozsudek je zákonný a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[51] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[52] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobkyně má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[53] Důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za zastupování advokátem, která byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za čtyři úkony právní služby po 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti, duplika a další dvě podání), což je celkem 12.400 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z těchto čtyř úkonů právní služby, což je celkem 1.200 Kč. Podmínky k mimořádnému zvýšení odměny, jak požadovala žalobkyně, přitom Nejvyšší správní soud neshledal, neboť argumentace se v jejích jednotlivých obsáhlých podáních vesměs jen opakovala. Jelikož je však zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, musí být uvedená odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku 2.856 Kč odpovídající 21 % sazbě této daně z částky 13.600 Kč. Celkové důvodně vynaložené náklady žalobkyně v řízení o kasační stížnosti tak činí 16.456 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému stěžovateli povinnost zaplatit tuto částku úspěšné žalobkyni na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti

pokračování

stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu